

Jak to viděl Neča.

Poučen ze závodů v Klokočově, jsem si tentokrát v Mariánské údolí nehrál na piráta a nesnažil se zlikvidovat všechny zásoby rumu. Byť jsem se kamion snažil nějak řídit, tak jsme společnou řeč nenašli a body jsem ve 100% nechával ostatním. Jelikož jsem se v posledních letech osvědčil, tak jsem mohl pro kamarády objednat pizzu a tu jsme snědli během debaty, která vlastně skoro nic nezměnila, jen jsme udělali radost Jirkovi se zrušením sprintu G12. Nemyslím si, že by to úplně špatně a ani nic super převratného, ale prostě to bylo a teď už to nebude a kvalifikace formou laptimeru bude adekvátní. Já sám tento způsob nemám rád, nevyhovuje mi. Nesouhlasil jsem, nelíbí se mi to, ale to je asi tak vše, co s tím mohu dělat.

V minulém závodě v Klokočově jsem podcenil přípravu (nedělal jsem nic)- a noční „modelaření „ bylo klasifikováno jako výroba ‚mušínů‘, což je situace, kdy uděláte větší množství much na jednom autě. Tentokrát jsem si dal záležet, abych na mou oblíbenou dráhu byl extra připraven. A to se povedlo. Ve formulích jsem chtěl být po laptimeru v B skupině, abych se měl za kým vozit a nemusel zároveň pouštět někoho, kdo spěchá za vítězstvím. Od startu jsem se držel za Rostou a kousek před Jarkem. Kamil od začátku ztrácel, ale i tak se snažil být vidět. Zcela náhodně atakoval nás ostatní a nejdou mě zdržel. Během třetí jízdy jsem se dostal i do vedení, ale v té době se Kamilova činnost zalíbila i Jarkovi a měli jsme s Rostou o zábavu postaráno. V poslední jízdě to došlo tak daleko, že dle hesla ‚muž s modrým autem nesmí projet‘ jsem během jediného ataku ztratil 2 kola a bylo vymalováno. To jsem na chvíli opustil svůj zenový klid a ulevil jsem si slovy, která by ve čtvrté cenové zcela zapadla. Sedmé místo mě lehce mrzí, protože vím, že jsem měl navíc, ale vše je součástí závodu a tak to i беру. V rozhodující bitvě o vítězství mezi Jardou a ‚Strejdou‘ se udála dlouho nevídaná bitva. V poslední jízdě jedoucí kolo na kolo, křídlo na křídlo, jsme viděli od každého vypadnutí. Když podruhé cca 30 vteřin před koncem vypadl opět Jarda, pronesl na jeho poměry velmi suše: „A je rozhodnuto.“ Jenže sotva to dořekl, tak vypadl i Petr a opět byli vedle sebe. Konec. Rozdíl byl tak malý, že kdyby řezník krájel tak tenké kolečka tlačanky, musel by se za to stydět a dotyčný strážník by přes něj viděl až na konec fronty a ještě by měl hlad. Jarda o milimetry přejel značku 13 metrů, ale Petr bohužel ne.

V G12, díky vynechání jednoho závodu, jsem jel sprint ze skupiny C. Byli jsme ve třech, Kamil se zakousl a jezdil neustále v závěsu a i Peťa Motyčka jezdil moc pěkně a jízda byla dosti poklidná. Vlastně jsem měl celou dobu pocit, že jezdím pomalu, až skoro couvám. Další skupiny ukázaly, že jízda na jistotu bez vypadnutí, byla správná volba. Kýžený postup do B byl nakonec přetaven na skupinu A. Vždy si máš najít svého soupeře, ale já věděl, s kým budu jezdit už při cestě na závody, protože mi to pomohlo nejdou se dostat výš. Jak jezdily skupiny před mnou, jsem moc nevnímal, soustředil jsem se jen sám na sebe. Start z modré drážky byl takový rozpačitý a rychle jsme se každý někam zařadili a jeli si každý svůj závod, nikdo nikomu nepřekážel. Lehká nervozita a nevyježděnost mi svírala prst a po první jízdě byla ztráta více jak 2 kol dána. Při přechodu na bílou jsem se rozhodl zrychlit. Dle Kamila má bílá ‚přirozený čok‘, tak já jsem s tím na reglu potočil a od prvních kol jsem byl rychlejší a začal Jardu stahovat a přibližovat se 3 místu. Po polovině závodu jsem si držel bednu s náskokem 2 kol a na zelený jsem jel tak, abych ji držel i dál. Do poslední jízdy jsem věděl, že kola vyjdou, ale bude to těsné. Start 4 jízdy byl divoký, Rostá přehodil desku na ovladači a ve druhé zatáčce mě poslal. Bohužel než zjistil co se děje, ztratil několik kol. Mě to nabudilo natolik, že jsem na červené jezdil tak, že jsem v ten moment byl nejrychlejší na dráze a dokonce požádal Romana, aby mě pouštěl. Rostova chyba a kolečka jeho závodního vozu blížící se nule, mě vyhoupla na 2. místo a já si vědom dostatečného náskoku, jsem si dovilil jet více na jistotu a dokončit závod bez vypadnutí. Gratuluji Romanovi k vítězství na jeho neoblíbené dráze. Díky všem za velmi vyrovnané závody, protože abychom měli 2x během závodního víkendu identický nájezd, tak takováto pozoruhodná událost se stává maximálně jednou za 30 let.